

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **pprap. R. K.**,
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Vlachem, sídlem Guldenerova
547/4, Plzeň

proti
žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje**, sídlem
Nádražní 2, Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. KRPP-62128-22/ČJ-2017-0300KR,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. KRPP-62128-22/ČJ-2017-0300KR, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Vlacha, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. KRPP-62128-22/ČJ-2017-0300KR (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje pro vnější službu (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 13. 3. 2017, č. j. 12/2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“) a byl jí udělen kázeňský trest písemného napomenutí.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro její potrestání. Poté, co citovala právní úpravu běhu prekluzivní lhůty podle služebního zákona a uvedla, že od 4. prosince 2016 (spáchání deliktu) do podání správní žaloby dne 14. srpna 2017, uplynulo 254 dnů. Od právní moci výše uvedeného rozsudku správního soudu, od 3. srpna 2018 do dne vydání napadeného rozhodnutí, do 28. listopadu 2018, uplynulo 117 dnů. Při zohlednění stavění běhu prekluzivní lhůty uplynulo od spáchání kázeňského přestupku žalobkyně 371 dnů, tedy doba delší, než 1 rok. Proto nebylo možné žalobkyni za kázeňský přestupek uložit kázeňský trest, a žalovaný měl řízení zastavit, nikoli potvrdit správnost rozhodnutí služebního funkcionáře.
3. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný nerespektoval ani subjektivní prekluzivní lhůtu pro uložení kázeňského trestu. Podle § 186 odst. 10 služebního zákona, ve znění účinném ke dni spáchání kázeňského přestupku, lze kázeňský trest za kázeňský přestupek uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku. K události, ve které služební funkcionář a žalovaný spatřují spáchání kázeňského přestupku žalobkyní, došlo dne 4. prosince 2016. Tento den byla neděle. Událost, při které služební pes pokouše náhodného chodce, je nepochybně událostí, která v systému řízení Policie České republiky podléhá hlášení služebně nadřízeným funkcionářům. S pravděpodobností, hraničící s jistotou, lze předpokládat, že nejpozději dne 5. prosince 2016, v pondělí, musel služební funkcionář, ale i žalovaný, mít kvalifikovanou informaci o dané události, a tedy nejpozději dne 5. prosince 2016 se mohli dozvědět o jednání žalobkyně, mající znaky kázeňského přestupku. Proto subjektivní prekluzivní lhůta, do které mohl služební funkcionář žalobkyni uložit kázeňský trest, uplynula dnem 5. února 2017. Služební funkcionář zahájil vůči žalobkyni kázeňské řízení až 7. února 2017, tedy až po uplynutí lhůty, do které mohl žalobkyni uložit kázeňský trest. Ten pak byl uložen až rozhodnutím ze dne 24. března 2017, tj. vše po uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty. Tím, že žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil správnost rozhodnutí služebního funkcionáře o uložení kázeňského trestu žalobkyni, za stavu, kdy uplynula jak subjektivní, tak objektivní prekluzivní lhůta k uložení kázeňského trestu, namísto toho, aby řízení zastavil, zkrátil žalovaný žalobkyni na jejím

subjektivním právu na spravedlivý proces, a napadené rozhodnutí je tak nezákonné.

4. Za další žalobní bod označuje žalobkyně vadu, spočívající v tom, že žalovaný nesprávně hmotněprávně posoudil její jednání při "manipulaci" se služebním psem v rámci jeho nakládání do služebního automobilu. Žalovaný v jednání žalobkyně shledal porušení článku 24 písm. j) pokynu policejního prezidenta číslo 145/2014, z článku 36 odst. 1 téhož interního předpisu dovodil, že přepravní box ve služebním automobilu nemá charakter kotce, a z ustanovení článku 40 odst. 1 tohoto interního předpisu a vyhlášky číslo 40/2009 Sb., o ochraně zvířat při přepravě učinil závěr, že právní předpisy nestanoví povinnost sejmut psovi ochranný náhubek, při jeho přepravě v automobilu, považuje tím za vyvrácenou obhajobu žalobkyně, že služební pes se v automobilu přepravuje bez náhubku a vodítka. Žalobkyně je toho názoru, že z výše citovaných ustanovení interních i obecně závazného právního předpisu pouze vyplývá, že otázka způsobu přepravy služebního psa v automobilu není v těchto předpisech upravena. Závěr žalovaného, že z předpisů nevyplývá povinnost přepravovat psa bez náhubku a vodítka, považuje žalobkyně za nesprávný. Proti povinnosti žalobkyně vyplývající z článku 24 písm. j) pokynu policejního prezidenta číslo 145/2014, počínat si při všech činnostech se služebním psem tak, aby služební pes nemohl způsobit škodu na zdraví a majetku osob a nepřipustit vzdálení služebního psa na takovou vzdálenost, aby jej nemohl psovod bezpečně ovládat, stojí povinnosti stanovené v článku 40 odst. 1 citovaného pokynu - povinnost učinit taková opatření, aby byla zajištěna maximální bezpečnost a veterinární podmínky, a ve vyhlášce číslo 4/2009 Sb., v příloze 3 bodu 7, zejména že psi musí být v dopravním prostředku umístěni tak, aby neohrozili řidiče ani sebe. Žalobkyně zajišťovala druhou z uvedených povinností tak, že služebnímu psu sejmula při nastupování do automobilu náhubek a vodítka. Žalovaný nijak nevyvrací argument žalobkyně, že tento způsob přepravování služebních psů je u policie běžnou zvyklostí. Vzhledem k délce služby žalobkyně se služebním zařazením psovoda lze oprávněně předpokládat, že služebně nadřízení funkcionáři nebo kontrolní pracovníci u ní prováděli v průběhu doby její služby kontroly, při kterých museli kontrolovat i způsob přepravy služebního psa. Žalovaný neuvádí ničeho o tom, že by byla v minulosti žalobkyni vytýkána nesprávnost jejího způsobu přepravy služebního psa. Skutečnost, že služební předpis neupravuje výslovnou povinnost psovoda přepravovat služebního psa bez náhubku a vodítka nelze dovodit, že tímto způsobem služebního psa přepravovat nelze. Jestliže přijmeme závěr, že služebního psa lze přepravovat způsobem, jakým hodlala činit žalobkyně, zákonitě musí v určité fázi nakládání psa do služebního automobilu dojít k odepnutí vodítka a sejmutí náhubku. Vzhledem k tomu, že služební pes je přepravován v přepravním boxu, je možné vodítka a náhubek sejmut jen z vnějšku automobilu, tedy při otevřeném zavazadlovém prostoru, ve kterém je přepravní box umístěn. Pokud se služební pes vytrhl z držení žalobkyně v době, kdy měl na základě jejího povelu naskočit do služebního automobilu, lze se důvodně domnívat, že by se stejně mohl zachovat i v případě, kdyby mu žalobkyně sundávala náhubek a vodítka až v přepravním boxu, neboť i tehdy by se psem manipulovala z vnějšku otevřeného automobilu a služební pes by se mohl vytrhnout a utéct stejně, jako učinil při nastupování do automobilu. Pokud žalovaný vytýká žalobkyni, jako jedno z hledisek jejího zavinění, že služební vozidlo parkovala na ulici, nikoli v objektu Obvodního oddělení Policie Nýřany, pomíjí nedůvodně skutečnost, že tento objekt je oplocen jen z části, v prostoru u vjezdu do garáží a vchodu na oddělení není žádné oplocení, takže se nejedná o uzavřený objekt, a žalobkyně tak volbou místa parkování služebního automobilu nezvýšila nebezpečí nekontrolovaného pohybu

služebního psa.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Uvedl, že k předmětné události došlo dne 4. 12. 2016. Vzhledem k tomu, že se jednalo o mimořádnou událost a na základě skutečností, které byly o události zjištěny, byla věc dne 7. 12. 2016 podstoupena Generální inspekci bezpečnostních sborů s podezřením ze spáchání trestního činu z nedbalosti. Generální inspekce bezpečnostních sborů věc prošetřila postupem dle § 158 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., Trestní řád, a posoudila tak, že nejsou naplněny znaky trestně právní odpovědnosti a že v daném případě je dáno podezření ze spáchání kázeňského přestupku. Věc byla Generální inspekci bezpečnostních sborů postoupena zpět dne 24. 1. 2017. V období od 7. 12. 2016 do 24. 1. 2017 bylo tedy ve věci vedeno trestní řízení, neboť trestním řízením se rozumí řízení podle trestního řádu jako veškerý proces upravený trestním řádem (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soud sp. zn. 8 Tdo 157/2009, 6 As 271/2014). Doba od 7. 12. 2016 do 24. 1. 2017 je tedy dobou, po kterou bylo pro tentýž skutek vedeno trestní řízení, a která se do běhu lhůty pro uložení kázeňského trestu nezapočítává, ve smyslu § 186 odst. 10 věta třetí služebního zákona. Pokud by tedy subjektivní lhůta 2 měsíce pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek započala běžet dne 5. 12. 2016, když tento den byl pondělí, první pracovní den po rozhodné události, pak se ale do běhu této subjektivní dvouměsíční lhůty nezapočítává doba od 7. 12. 2016 do 24. 1. 2017. Rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně, kterým byl žalobkyni uložena kázeňský trest, bylo vydáno dne 13. 3. 2017, téhož dne bylo také doručeno do datové schránky zmocněnce žalobkyně, Mgr. Petra Vlacha. Dvouměsíční subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu tedy byla dodržena. Na věc se dá podle názoru žalovaného však pohlížet i tak, že příslušný služební funkcionář se o tom, že jednání má znaky kázeňského přestupku, ve smyslu § 186 odst. 10 věta první služebního zákona dozvěděl až poté, co mu byla věc postoupena po prověření ze strany Generální inspekce bezpečnostních sborů. Teprve po prošetření věci Generální inspekci bezpečnostních sborů a po doručení jejích závěrů mohl příslušný služební funkcionář učinit závěr o tom, že je zde dáno podezření ze spáchání kázeňského přestupku. Pak by dvouměsíční subjektivní lhůta pro uložení kázeňského trestu započala běžet až 25. 1. 2017, tedy den následující po postoupení věci Generální inspekci bezpečnostních sborů. Žalobkyně ve svých úvahách o nedodržení prekluzivní lhůty pro uložení kázeňského trestu své úvahy vztahuje ke kázeňskému řízení jako celku, tedy včetně řízení odvolacího. Tato konstrukce však ve světle ustálené judikatury nemůže obstát. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně judikoval (např. v rozhodnutí č. j. 4 Ads 166/2009-76 ze dne 29. 4. 2010), že na subjektivní dvouměsíční lhůtu pro uložení kázeňského přestupku je potřeba pohlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně). Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že se řízení o kázeňském přestupku je koncipováno jako samostatné řízení s vlastní komplexní právní úpravou. Tato skutečnost vyplývá jednak ze samotného znění služebního zákona dále pak i z důvodové zprávy k tomuto zákonu, kde je uvedeno, že řízení ve věcech služebního poměru je samostatným druhem řízení. Řízení ve věcech služebního poměru se svou povahou značně liší od jiných řízení, ve kterých je pro vydání rozhodnutí stanovena příslušnému orgánu subjektivní a objektivní prekluzivní lhůta, kdy ve většině případů je stanovena roční subjektivní a

tříletá objektivní lhůta. Takto stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí umožňuje s přiměřenou rezervou řízení provést a dokončit u správních orgánů obou stupňů. Jinak tomu je v případě dvouměsíční subjektivní lhůty stanovené služebním zákonem, která takto rozsáhlý časový prostor správnímu orgánu (služebnímu funkcionáři) neposkytuje. Služební zákona také dále stanoví, že o odvolání má příslušný služební funkcionář povinnost rozhodnout do 90 dnů od jeho podání. Nejvyšší správní soud dovodil, že za situace, kdy příslušník podá proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (služebního funkcionáře) odvolání, by závěr o nutnosti pravomocného uložení kázeňského trestu ve dvouměsíční subjektivní lhůtě prakticky znemožňoval aplikaci ustanovení § 190 odst. 8 služebního zákona. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je žalovaný přesvědčen, že v řízení byla dodržena lhůta pro uložení kázeňského trestu žalobkyni.

7. Další žalobní námitkou je údajné nesprávné věcně právní posouzení věci žalovaným, když podle názoru žalobkyně žalovaný nesprávně hmotněprávní posoudil její jednání při „manipulaci“ se služebním psem v rámci jeho nakládání do služebního automobilu. Žalobkyně závěrem shrnuje, že žalovaný nesprávně shledal v jednání žalobkyně zaviněné porušení povinnosti (byť z nedbalosti), ačkoli se z její strany jednalo o nezaviněné jednání, tedy o jednání, ve kterém nelze spatřovat naplnění znaků kázeňského přestupku. Ani s touto žalobní námitkou se žalovaný nemůže ztotožnit. Žalovaný je přesvědčen, že jednání žalobkyně bylo v řízení o kázeňském přestupku správně posouzeno jako zaviněné jednání, a to z nedbalosti. Žalovaný je dále přesvědčen, že se v napadeném rozhodnutí řádně a podrobně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně, přičemž je neshledal důvodnými. V podané žalobě žalobkyně mimo jiné uvádí, že žalovaný z vyhlášky č. 40/2009 Sb., o ochraně zvířat při přepravě, a z pokynu policejního prezidenta č. 145/2014, kterým se upravuje činnost služební kynologie, nesprávně dovodil, že z těchto předpisů nevyplývá povinnost přepravovat psa bez náhubku a vodítka. Podle názoru žalobkyně z těchto předpisů pouze vyplývá, že v nich otázka způsobu přepravy služebního psa v automobilu není upravena. Žalovaný příliš nerozumí tomu, jaký je rozpor v závěru, že z dotčených předpisů nějaká skutečnost nevyplývá, a proti tomu že v dotčených předpisech tato skutečnost není upravena. Dále žalobkyně uvádí, že žalovaný údajně nevyvrací argument žalobkyně, že způsob přepravy služebních psů (bez náhubku a vodítka) je u policie běžnou zvyklostí. Žalobkyně také uvádí, že jí v minulosti nebyla vytýkána nesprávnost jejího způsobu přepravy služebního psa, a že z interního předpisu nelze dovodit, že psa bez náhubku a vodítka přepravovat nelze. Tyto námitky považuje žalovaný za irelevantní. Práce se služebním psem je nepochybně činností, při které je vždy potřeba brát v úvahu, že se nejedná o naprogramovatelnou věc, ale o živého tvora, který reaguje podle konkrétních okolností. Vyhodnocení těchto konkrétních okolností a přizpůsobení práce se psem právě těmto konkrétním okolnostem je pak odpovědností psovoda. Jak uvedl žalovaný již v napadeném rozhodnutí, a rovněž služební funkcionář v rozhodnutí prvního stupně, žalobkyně měla vzhledem k okolnostem případu dodržet vyšší míru opatrnosti a dostatečně zabezpečit ovládání služebního psa a počínat si tak, aby tento nemohl způsobit škodu na zdraví a na majetku. Ani žalovaný, ani služební funkcionář prvního stupně nedovožoval povinnost žalobkyně přepravovat služebního psa v přepravním boxu opatřeného ochranným náhubkem a vodítkem. Chyba, která je žalobkyni vytýkána, spočívá v okamžiku umístování služebního psa do přepravního boxu, nikoli v samotné přepravě. S ohledem na veškeré okolnosti případu, které sama žalobkyně v řízení uvedla (podráždění psa po předchozím zákroku, potřísnění práškovým hasicím přístrojem, oplachování vodou při nízké venkovní teplotě, místo veřejnosti

přístupné...), měla žalobkyně zachovat vyšší míru opatrnosti a psa umístit do přepravního boxu s ochranným náhubkem, či minimálně na vodítku, přičemž náhubek a vodítko měla sejmut psovi až v okamžiku, kdy by byl umístěn v přepravním boxu.

IV.

Posouzení věci soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je důvodná.
10. Úvodem považuje soud za nezbytné vyjasnit své úvahy a základní východiska týkající se běhu prekluzivní lhůty pro projednání kázeňského přestupku ve smyslu § 186 odst. 10 služebního zákona v rozhodném znění (tj. do 31. 12. 2016), podle něhož platí, že *„kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Do běhu těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.“* Je nezbytné předeslat, že soud se plně ztotožňuje se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 – 76, na který odkazuje žalovaný. V daném rozsudku kasační soud dovodil, že shora citované ustanovení služebního zákona obsahuje komplexní úpravu běhu prekluzivní lhůty pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, která stojí na kombinaci subjektivního prvku (*„kázeňský trest lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání“*) a objektivního prvku (*„kázeňský trest lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo“*). Je třeba si uvědomit, že kromě právě popsané lhůty pro vydání prvoinstančního rozhodnutí obsažené ve služebním zákoně, se na kázeňské řízení musí vztahovat i další prekluzivní lhůta, a to obecná lhůta ve správním trestání pro pravomocné skončení řízení, která byla v době spáchání skutku upravena v § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, podle kterého platí, že *„přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.“* Pokud by totiž daná hypotéza neplatila, mohlo by docházet absurdním situacím, v nichž by například prvoinstanční orgán uložil (nepravomocný) trest v rámci lhůty pro vydání prvoinstančního řízení upravené ve služebním zákoně, následně by se odvolací řízení vleklo například 10 let a kázeňský přestupek by nikdy neprekluoval. Takový závěr by byl rozporný s premisou, že nezbytnou podmínkou výkonu státní moci v podmínkách demokratického právního státu je podřízení státní moci obecným pravidlům právního řádu. Proto ani při zásazích do práv v oblasti správního trestání nemohou jednat státní orgány bez omezení. Obdobný názor zastává i Ústavní soud, podle něhož je smyslem právního institutu lhůty *„snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích (což hraje zejména důležitou roli z hlediska dokazování v případech sporů), urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů“* (nález ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, N 163/9 SbNU 399, č. 30/1998 Sb.).

11. Při vztažení výše uvedených východisek na nyní projednávanou věc, má soud za to, že správní orgány porušily jak lhůtu pro vydání prvoinstančního rozhodnutí stanovenou ve služebním zákoně, tak obecnou prekluzivní lhůtu obsaženou v zákoně o přestupcích.
12. Podle § 186 odst. 10 služebního zákona věty první platí, že *„kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku.“* Pokud se jedná o určení počátku běhu dané lhůty, pak platí, že zdejší soud vyšel ze závěrů soudu kasačního, který se interpretací ustanovení upravujícího počátek běhu lhůty pro uložení kázeňského trestu zabýval například v rozsudku ze dne 29. 7. 2016, č. j. 2 As 129/2016 – 89. Kasační soud dovodil, že okamžik, kdy se služební funkcionář dozví o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, nastává tehdy, *„když je v dispoziční sféře správního orgánu taková suma informací o určitém jednání, že na základě ní lze učinit úsudek, že je možné a nikoli nepravděpodobné, že jde o jednání, které může být kázeňským přestupkem. Rozhodně však není třeba, aby dotyčné informace byly natolik jednoznačné, strukturované, správním orgánem analyzované a prověřené, aby delikttní charakter jednání, které je posuzováno, byl v daném okamžiku již postaven na jisto.“* Optikou právě uvedeného platí, že správní orgán měl informace, z nichž bylo možno dovodit podezření ze spáchání kázeňského přestupku nejpozději dne 7. 12. 2016, kdy došlo k postoupení věci k šetření Generální inspekci bezpečnostních sborů (viz listina ze dne 7. 12. 2016, č. j. KRPP-187653-4/ČJ-2016-030066). V daný okamžik správní orgán disponoval úředními záznamy o výpovědi žalobkyně a poškozeného, lékařskými zprávami poškozeného, rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti a doklady týkajícími se služebního psa. Dané listiny přitom plasticky popisují veškeré skutkové okolnosti zakládající odpovědnost za kázeňský přestupek (tj. popis jednání a jeho následku). Z následného prověřování Generální inspekci bezpečnostních sborů (dále jen „Inspekce“), které probíhalo od 12. 12. 2016 do 24. 1. 2017, nevyvstala žádná nová skutková okolnost, jenž by byla nezbytná pro učinění závěru, že mohlo dojít ke spáchání kázeňského přestupku, která by předtím nebyla známa. Je třeba si uvědomit, v rámci šetření Inspekce došlo pouze k opětovnému výslechu poškozeného, dále byla vyžádána další lékařská zpráva za účelem hodnocení dopadů zranění do obvyklého života poškozeného ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku. Z pohledu soudu byly tyto úkony pro účely vědomosti správního orgánu o možném spáchání kázeňského přestupku nadbytečnými, neboť již z původních lékařských zpráv a z původní výpovědi poškozeného bylo zřejmé, že jednání žalobkyně nemohlo naplnit skutkovou podstatu trestného činu ublížení na zdraví z nedbalosti ve smyslu § 148 odst. 1 trestního zákoníku, neboť sám poškozený v rámci výslechu uvedl (viz úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 6. 12. 2016), že *„jsem pravák a zranění mě výrazněji neomezuje v obvyklém způsobu života.“* Jiné nové skutkové okolnosti, krom opakovaného potvrzení právě uvedeného poznatku, z šetření Inspekce nevyplývaly. Platí tedy, že pokud se prvoinstanční orgán dozvěděl o možném spáchání kázeňského přestupku dne 7. 12. 2016 a prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno až dne 13. 3. 2017, došlo k uložení trestu až po uplynutí prekluzivní lhůty vyplývající z § 186 odst. 10 služebního zákona. V této souvislosti je nezbytné korigovat argumentaci žalovaného obsaženou ve vyjádření k žalobě, podle níž se doba, po kterou Inspekce prověřovala jednání žalobkyně, nezapočítává do lhůty pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, neboť jde o dobu *„po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.“* Je nezbytné zdůraznit, že v nyní projednávané věci žádné trestní řízení vedeno nebylo. Soud připomíná, že trestní řízení je zahájeno až sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ve smyslu § 158 odst. 3 trestního řádu. Podstatu daného záznamu pregnantně vystihuje komentářová literatura,

z níž se podává, že „s přihlédnutím k definici přípravného řízení (§ 12 odst. 10) zákon vymezuje v tomto ustanovení blíže jeho počátek, když stanoví, že o zahájení úkonů trestního řízení k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, sepíše policejní orgán neprodleně záznam, ve kterém uvede skutkové okolnosti, pro které řízení zahajuje, a způsob, jakým se o nich dověděl (tzv. záznam o zahájení úkonů trestního řízení – srov. § 12 odst. 10). Tím je oddělena zcela neformální fáze, která ještě není trestním řízením podle trestního řádu, v rámci níž se provádí operativní policejní práci potřebná šetření a opatření k odhalení skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin a směřující k zjištění jeho pachatele, od další fáze řízení, která se zahajuje sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení a v níž policejní orgán již pomocí úkonů trestního řízení prověřuje tyto neformálně odhalené skutečnosti. (Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 4700 s).“ V souzené věci došlo toliko uskutečňování neformálních úkonů spočívajících v prověřování jednání žalobkyně, záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu vydán nebyl, trestní řízení nebylo zahájeno a nemohlo tak dojít ke stavení lhůty ve smyslu § 186 odst. 10 věty poslední služebního zákona.

13. Zároveň platí, že byla překročena i prekluzivní lhůta pro pravomocné skončení věci vyplývající z § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, podle kterého platí, že „*přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.*“ K jednání žalobkyně došlo dne 4. 12. 2016. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 12. 2018. Běh prekluzivní lhůty byl staven od 17. 8. 2017 do 3. 8. 2018 v důsledku soudního řízení správního vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 57A 72/2017, které vyústilo ve zrušení původního rozhodnutí žalovaného. Je tedy zřejmé, že k projednání věci došlo až po uplynutí jednoho roku, když konkrétně správní řízení bylo pravomocně ukončeno až 1 rok a 16 dní od spáchání kázeňského přestupku.
14. S ohledem na skutečnost, že důsledkem prekluze je vždy zánik práva státu stíhat určité jednání a potrestat jeho pachatele, soud se již nezabýval hmotněprávním posouzením jednání žalobkyně, neboť daná otázka se stala bezpředmětnou.
15. Vzhledem k tomu, že podaná žaloba byla důvodná, zrušil soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V tom bude správní orgán vázán výkladem soudu a shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI.

Náklady řízení

16. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobkyně a jménem žalobkyně podal žalobu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobkyni náleží částka ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobkyni částku ve výši

600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.428 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 11.228 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s.

17. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za úkon advokáta spočívající ve „vyjádření k možnosti rozhodnout bez nařízení jednání“, neboť ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu se nejedná o podání/návrh ve věci samé, nýbrž pouhé vyjádření k procesnímu postupu soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 30. 3. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu